

© Photo courtesy of St. Francis College

Для Стівена Кінга, одного з найпопулярніших сучасних американських авторів, кожний новий твір якого приречений стати бестселером, світ містики й жахів завжди був джерелом творчого натхнення. Але влітку 1999 року холодний подих потойбіччя наздогнав його в реальному житті: письменник потрапив у автотатастрофу й опинився за крок від смерті. Саме тоді, під час довгих місяців лікування та реабілітації, Стівен Кінг створив свій особливий роман «Ловець снів» — єдиний написаний авторучкою на папері, бо друкарська машинка чи комп'ютер були недосяжні в лікарні. Це дозволило письменнику «споринувати у світ мови» і фантазії, зробивши кожне слово й кожен образ досконалим і насправді ясним...

Одного холодного листопадового дня, коли безлюдні весь рік ліси Північного Массачусетсу наповнилися сотнями людей, що з'їхалися на відкриття мисливського сезону, починає відбуватися щось незвичайне — те, на що всі давно ченали і чого давно боялися. У паніці тікають звірі, а невідомий позаземний грибок, оселяючись на людях, прирікає їх на страшну загибель... В епіцентрі пенельного полювання опиняється четвірка приятелів, яких з дитинства поєднує дружба із зеленооком сонячним хлопцем із синдромом Дауна — Даддітсом. Коли під питанням існування людства, саме Даддітс, із його надзвичайними здібностями і дивовижним розумом, де, як у павутині ловця снів, блунають добро і зло, стає останньою надією на порятунок...

Вогонь на гілці наближався до руки, і Піт подумав: що робитиме, якщо гілка згорить раніше, ніж істота спуститься, і він не встигне нею скористатись? А потім у нього виникла нова думка, яскрава, як день, і червона від панічного страху. Вона заповнила всю його голову, і він почав вигукувати її вголос, заглушаючи звуки руху істоти, яка швидко новзала по похилій блясі.

— Будь ласка, помилуйте нас!
Але вони не помилюють...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0500-0

9 786171 205000

СТІВЕН КІНГ ЛОВЕЦЬ СНІВ

СТІВЕН КІНГ

ЛОВЕЦЬ СНІВ

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

С Т И Б Е Н
К И Н Г

**STEPHEN
KING**

DREAMCATCHER

A NOVEL

Translated by Victoria Merenko

СТІВЕН
КІНГ

ЛОВЕЦЬ СНІВ

РОМАН

Переклад з англійської Вікторії Меренко

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО

К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

King S. Dreamcatcher :

A Novel / Stephen King. — Scribner, 2001. — 624 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Олександр Шевченко*

Кінг С.

К41 Ловець снів : роман / Стивен Кінг ; пер. з англ. В. Меренко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 672 с.

ISBN 978-617-12-0500-0 (укр.)

ISBN 978-0-7432-1138-3 (англ.)

Збираючись на традиційне спільне полювання, четверо друзів не здогадувались, що для декого з них воно стане останнім у житті. Бо тепер здобиччю стали вони: для інопланетної сутності, якій потрібні носії, щоб захопити ще одну планету, і для навіженого полковника Курца — професійного майстра вбивства, яке він називає зачисткою. Єдиним шансом на порятунок стають незвичайні здібності чоловіка із синдромом Дауна, якого друзі врятували в дитинстві. Але чи вистачить цього, щоб перемогти супротивника настільки чужорідно-ворожого, якого поєднує з людством тільки здатність убивати?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО

ISBN 978-617-12-0500-0 (укр.)

ISBN 978-0-7432-1138-3 (англ.)

© Stephen King, 2001

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Для Сьюзен Молдоу і Нен Грем

Спочатку — новини

«*East Oregonian*», 25 червня 1947 року

СЛУЖБОВЕЦЬ УПРАВЛІННЯ З БОРОТЬБИ З ЛІСОВИМИ ПОЖЕЖАМИ ПОМІЧАЄ «ЛЕТЮЧІ ТАРІЛКИ»

Кеннет Арнольд повідомляє, що бачив дев'ять об'єктів,
які мають форму диска, «світяться, сріблясті,
рухаються неймовірно швидко».

«*Daily Record*» (Розвелл, штат Нью-Мексико), 8 липня 1947 року

ВІЙСЬКОВО-ПОВІТРЯНІ СИЛИ ЗАХОПИЛИ «ЛЕТЮЧІ ТАРІЛКИ» НА РАНЧО НЕПОДАЛІК РОЗВЕЛЛА

Співробітники розвідки виявили розтрощений диск.

«*Daily Record*» (Розвелл, штат Нью-Мексико), 9 липня 1947 року

У ВПС ЗАЯВЛЯЮТЬ,
ЩО «ЛЕТЮЧІ ТАРІЛКИ» — ЦЕ ЛИШЕ МЕТЕОЗОНДИ

«*Daily Tribune*» (Чикаго), 1 серпня 1947 року

ВІЙСЬКОВО-ПОВІТРЯНІ СИЛИ США ЗАЯВЛЯЮТЬ:
ВОНИ НЕ МОЖУТЬ ПОЯСНИТИ ТЕ,
ЩО ПОБАЧИВ АРНОЛЬД

Ще 850 заяв очевидців після першого свідчення.

«Daily Record» (Розвелл, штат Нью-Мексико),
19 жовтня 1947 року

РОЗГНІВАНИЙ ФЕРМЕР ЗАЯВЛЯЄ:
«ТАК ЗВАНА КОСМІЧНА ПШЕНИЦЯ — ЦЕ ПІДРОБКА»
Ендрю Гоксон заперечує «зв'язок із летючими тарілками».
«Пшениця з червонуватим відтінком — це не більш ніж
розіграш», — наполягає він.

«Courier Journal» (Кентуккі), 8 січня 1948 року

ПІД ЧАС ПЕРЕСЛІДУВАННЯ НЛО
ЗАГИНУВ КАПІТАН ВПС
Останнє повідомлення від Ментелла:
«...металева, величезного розміру...»
Військово-повітряні сили зберігають мовчання.

«Nacional» (Бразилія), 8 березня 1957 року

ДИВНИЙ КОРАБЕЛЬ ІЗ КІЛЬЦЕМ
ЗАЗНАЄ АВАРІЇ В МАТУ-ГРОСУ!
ДВІ ЖІНКИ МАЛО НЕ ЗАГИНУЛИ
БІЛЯ ПОНТУ-ПОРАН!
«Ми чули пронизливий вереск ізсередини», —
заявляють вони.

«Nacional» (Бразилія), 12 березня 1957 року

ЖАХ У МАТУ-ГРОСУ!
*Повідомлення про сірих чоловічків
із величезними чорними очима*
Учені сміються! Повідомлення продовжують надходити!
СЕЛА ОХОПЛЕНІ ЖАХОМ!

«Oklahoman», 12 травня 1965 року

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ СТРІЛЯЄ У НЛО
Згідно з його доповіддю, летюча тарілка
перебувала в 40 футах над автострадою 9.
Свідчення радара на авіабазі
в Тінкері підтверджують слова поліцейського.

«*Oklahoman*», 2 червня 1965 року

«ІНОПЛАНЕТНА РОСЛИННІСТЬ — ПІДРОБКА», —
ЗАЯВЛЯЮТЬ ПРЕДСТАВНИКИ МІНІСТЕРСТВА
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
«Червоні рослини» — робота підлітків,
озброєних пульверизаторами.

«*Press-Herald*» (Портленд, штат Мейн), 14 вересня 1965 року

КІЛЬКІСТЬ СВДІЧЕНЬ ПРО ЗУСТРІЧІ З НЛО
В НЬЮ-ГЕМПШИРІ НЕУХИЛЬНО ЗРОСТАЄ
Більшість випадків зафіксовано поблизу Екзетера.
Деякі з місцевих жителів побоюються
інопланетного вторгнення

«*Union-Leader*» (Манчестер, штат Нью-Гемпшир),
19 вересня 1965 року

ПОМІЧЕНИЙ ПОБЛИЗУ ЕКЗЕТЕРА
ВЕЛИЧЕЗНИЙ ОБ'ЄКТ БУВ
ОПТИЧНОЮ ІЛЮЗІЄЮ
Слідчі ВПС спростовують заяву співробітника поліції
про зустріч із НЛО.
Офіцер Кліленд непохитний: «Я знаю, що бачив».

«*Union-Leader*» (Манчестер, штат Нью-Гемпшир),
30 вересня 1965 року

ЕПІДЕМІЯ ХАРЧОВОГО ОТРУЄННЯ
ДОСІ НЕ МАЄ ПОЯСНЕНЬ
Понад 300 постраждалих, більшість одужує.
Представник Управління з контролю за продуктами й ліками
заявляє, що ймовірною причиною стали заражені колодязі.

«*Journal*» (Мічиган), 9 жовтня 1965 року

ДЖЕРАЛЬД ФОРД ЗАКЛИКАЄ РОЗСЛІДУВАТИ
ВИПАДКИ ПОЯВИ НЛО
Лідер Республіканської партії заявляє: «Мічиганські вогні
можуть мати позаземне походження».

«Los Angeles Times», 19 листопада 1978 року

НАУКОВЦІ КАЛІФОРНІЙСЬКОГО
ТЕХНОЛОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ
ПРО ПОЯВУ ВЕЛИЧЕЗНОГО ДИСКА В МОХАВЕ
Тікман: «Він був оточений маленькими яскравими вогнями».
Моралес: «Я бачив червону рослинність,
схожу на “волосся янгола”¹».

«Los Angeles Times», 24 листопада 1978 року

АНІ ПОЛІЦІЯ ШТАТУ, АНІ СЛІДЧИЙ ВПС США
НЕ ВИЯВИЛИ «ВОЛОСНЯ ЯНГОЛА» В МОХАВЕ
Тікман і Моралес проходять перевірку на «детекторі брехні».
Можливість ошукування виключена.

«New York Times», 16 серпня 1980 року

«ВИКРАДЕНІ ІНОПЛАНЕТЯНАМИ»
НАПОЛЯГАЮТЬ НА СВОЄМУ
Психологи ставлять під сумнів достовірність зображення
так званих сірих чоловічків.

«Wall Street Journal», 9 лютого 1985 року

КАРЛ САГАН: «НІ, МИ НЕ САМОТНІ»
Видатний учений знову підтверджує свою віру в існування
позаземного розуму.
Він стверджує: «Ймовірність існування інопланетних
цивілізацій надзвичайно висока».

«Sun» (Фінікс), 14 березня 1997 року

НЕПОДАЛІК ПРЕСКОТТА З'ЯВИВСЯ ВЕЛИЧЕЗНИЙ НЛО
ДЕСЯТКИ ЛЮДЕЙ ОПИСУЮТЬ
«ОБ'ЄКТ У ФОРМІ БУМЕРАНГА»
Комутатор на авіаційній базі Льюк розривається
від повідомлень.

¹ «Волосся янгола» — феномен, неодноразово описаний уфологами: павутиноподібна драглиста речовина, що її інколи виявляли на територіях, над якими спостерігали НЛО. За певний час субстанція зникає.

«Sun» (Фінікс), 20 березня 1997 року

ЗАГАДКА «ВОГНІВ ФІНІКСА»
НЕ ОТРИМАЛА ПОЯСНЕННЯ

Фотографії обробці не піддавалися, заявляє експерт.
Слідчі військово-повітряних сил зберігають мовчання.

«Weekly» (Полден, штат Аризона), 9 квітня 1997 року

НЕЗРОЗУМЛИЙ СПАЛАХ ХАРЧОВОГО ОТРУЄННЯ
ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО «ЧЕРВОНУ ТРАВУ»
ВИЗНАНІ ВИГАДКОЮ

«Daily News» (Деррі, штат Мейн), 15 травня 2000 року

НА ДЖЕФФЕРСОН-ТРАКТ ЗНОВУ
ПОМІЧЕНІ ЗАГАДКОВІ ВОГНІ

Місцевий голова Кінеотауна:
«Я не знаю, що це таке, але вони постійно повертаються».

ДІЛТС

Це стало їхнім гаслом, хоча Джонсі геть не міг пригадати, хто ж із них перший це сказав. «Розплата — сука» — то його вислів. «Трахни мене, Фредді» і ще кілька подібних непристойностей, не менш яскравих, вигадав Бобер. Генрі навчив їх говорити: «Як гукнеться, так і відгукнеться», — таке типу дзенське лайно подобалося Генрі ще з дитинства. Проте ДІЛТС... от звідки взялося ДІЛТС? Кому першому це спало на думку?

Не має значення. Має значення те, що вони вірили в першу його частину, коли їх було четверо; у все в цілому — коли їх стало п'ятеро; у другу половину — коли їх знову стало четверо.

Коли їх знову стало четверо, на їхні життя мовби наповзла хмара. Стало більше трахни-мене-Фредді-днів. Вони бачили це, але не розуміли чому. Вони знали, що з ними щось негаразд — принаймні відбуваються якісь зміни, — але, що конкретно, не розуміли. Вони відчували, що потрапили в пастку, але як, яким чином? І все це було задовго до вогнів у небі. До Маккарті і Беккі Шу.

ДІЛТС — іноді це всього лише слова. А іноді ти не віриш ні в що, крім темряви. І як тоді жити далі?

1988: Навіть Бобер може занепадати духом

Сказати, що шлюб Бобра виявився невдалим, — це все одно, що сказати: під час запуску «Челленджера» виникли деякі усклад-

нення. Джо «Бобер» Кларендон і Лорі Сью Кенопенські протрималися місяців вісім, а потім — *бабах* — і все, маємо те, що маємо, допоможіть зібрати довбані уламки.

Бобер узагалі-то хлопець веселий, будь-хто з його приятелів це підтвердить, але зараз настали похмурі часи. Він не зустрічається зі своїми друзями (тими, кого вважає *справжніми* друзями), окрім як протягом одного тижня в листопаді, коли вони збираються всі разом, а минулого листопада вони з Лорі Сью ще трималися, так, насправді за соломинку, але все ж трималися. Зараз же він проводить багато часу — надто багато, і він про це знає — в барах портлендського Старого порту. «Ілюмінатор», «Морський клуб» і «Паб на Фрі-стрит». Він забагато п'є, забагато курить траву і вранці має такий вигляд, що воліє не дивитися на себе в дзеркало у ванній. Очі в червоних набряклих повіках сором'язливо тікають убік, і він думає: «Час припинити швендяти по цих забігайлівках. Інакше незабаром зі мною станеться те саме, що з Пітом. Триндець і святі банани».

Досить забігайлівок, досить гулянок — ага, ідея офігенна, але потім усе повторюється, поцілуй мене в корму і щоб ви добре жили. Цього четверга він іде на Фрі-стрит, і нехай хоч зірки з неба падають, але в його руці буде пиво, в кишені косячок, а з музичного автомата буде литися стара інструментальна музика, яка чимось нагадує «Венчерз»¹. Назви цього гурту, який був популярний іще до його народження, він не пам'ятає, але добре знає цю музику, бо після розлучення став багато слухати портлендські радіостанції, які грають старі хіти. Старі хіти заспокоюють. Більшість новинок Лорі Сью знала й любила багато з них, але Бобер їх просто не розумів.

На Фрі-стрит майже нікого: може, з півдужини хлопців біля барної стійки, і ще стільки ж ганяють кулі на більярдному столі в задній кімнаті, Бобер і троє його друзяк сидять в одній із кабінок, потягують кеговий «Міллер» і зрізають колоду засмальцьованих карт, вирішуючи, хто платитиме за наступну

---

¹ «The Ventures» — американський гурт, заснований у 1958 році. Відомий виконанням інструментальних рок-композицій.

порцію. Що ж це за інструментальна мелодія з такими муркитливими гітарними програмами? «Без кордонів»? «Телстар»? Не, в «Телстар» є синтезатори, а тут синтезаторів не чути. Але чи не насрати? Решта хлопців обговорюють Джексона Брауна¹, який учора ввечері виступав у муніципальному центрі і зробив ульотне шоу, якщо вірити Джорджу Пелсену, який був там.

— Я вам розповім іще про дещо ульотне, — заявляє Джордж, виразно дивлячись на них. Потім задирає гостре підборіддя і показує червону мітку на шиї збоку. — Знаєте, що це?

— Чи, бува, не засос? — трохи боязко питає Кент Астор.

— Та ти геній, бля, — говорить Джордж. — Після концерту я терся біля виходу зі сцени з іншими хлопцями, хотів автограф Джексона отримати. Чи, може, Девіда Ліндлі, він теж крутий.

Кент і Шон Робідо погоджуються з тим, що Ліндлі крутий — не гітарний бог, зрозуміло (Марк Нопфлер із «Дайр Стрейтс» — ось хто справжній бог гітари, ще Ангус Янг з «Ей-Сі/Ді-Сі», ну і Клептон, зрозуміло), але все одно він дуже й дуже гарний. У Ліндлі шалені гітарні ходи, а ще кльові дреди до плечей.

Бобер не став устрявати в розмову. Його раптом охопило бажання забратися звідси, геть із цього смердючого безглузлого бару, щоб ковтнути свіжого повітря. Він знає, до чого хилить Джордж, і це все брехня.

«Її звали не Шанті, ти не знаєш, як її звали, вона пурхнула повз тебе так, ніби тебе там і не було, та й хто ти взагалі для такої дівчини, як вона, всього лише черговий патлатик із робітників у черговому робітничому містечку Нової Англії, шанувальник гурту, але вона пройшла повз і зникла з твого життя. З твого смердючого нецікавого життя. «Шантіз» — це назва гурту, який ми зараз слухаємо, не «Мар-Кетс» або «Бар-Кіз», а «Шантіз», це їхній хіт «Трубопровід», і штука в тебе на шиї — не засос, а слід від бритви».

Він думає про все це, потім чує плач. Не у «Фрі-стрит», а у себе в голові. Плач із далекого минулого. Він проникає в голову,

---

¹ Clyde Jackson Browne — американський вокаліст, гітарист, клавішник, композитор, автор текстів, продюсер.

цей плач, входить у неї, як уламок скла, і, трахни мене, Фредді, хтось повинен був змусити його припинити *плакати*.

«Це я змусив його замовкнути, — думає Бобер. — Це був я. Я змусив його замовкнути. Я обійняв його і заспівав».

Тим часом Джордж Пелсен уже почав розповідати про те, як двері зі сцени нарешті відчинились, але вийшли з них не Джек-сон Браун і не Девід Ліндлі, а три кралечки з підспівок; одну звали Ренді, другу Сьюзі, а третю Шанті. Апетитні панянки, о, всі такі ногасті та смачненькі.

— Чувак, — каже, мрійливо закочуючи очі, Шон. Це повновидий маленький типчик, чії сексуальні подвиги обмежуються поодинокими виїздами до Бостона, де він вирячується на стриптизерок у «Фоксі Леді» та офіціанток у «Хутерз». — О, чувак, Шанті. — Він робить жест дrouchна в повітрі. Принаймні в цьому, думає Бобер, він профі.

— Коротше кажучи, я заговорив з ними... Точніше, в основному з нею, Шанті, і запитав у неї, чи, бува, не хоче вона дізнатися про нічне життя Портленда. І ми...

Бобер дістає з кишені зубочистку і вставляє собі в рот. Тієї ж миті ця зубочистка стає єдиним, чого йому хочеться. Ні пиво на столі, ні косячок у кишені і вже точно не порожні балачки Джорджа Пелсена про те, як він і міфічна Шанті розважилися на задньому сидінні його пікапа, «дякувати небесам хоч за якийсь прихисток, коли Джорджі йде на таран, це справжній ураган».

«Усе це нісенітниця і маячня», — думає Бобер, і несподівано йому стає сумно на душі, ще сумніше, ніж того дня, коли Лорі Сью зібрала речі й повернулася до матері. Це абсолютно на нього не схоже, та раптом у нього лишається тільки одне бажання: звалити на хер звідси, наповнити легені прохолодним солонуватим повітрям і знайти телефон.

А потім його тягне зателефонувати Джонсі або Генрі, будькому з них. Він хоче сказати: «Привіт, чувак, як життя?» І почувти у відповідь: «Та ну, Бобре, все ДІЛТС. Не скакати, не грати».

Він підводиться.

— Гей, хлопче! — гукає Джордж. Бобер навчався з Джорджем у Вестбрукському нижчому коледжі, і тоді Джордж здавався йому цілком нормальним, але Вестбрук був багато-багато порцій пива тому. — Ти куди?

— Відлити, — відповідає Бобер, перекочуючи зубочистку з одного кутка рота в інший.

— То воруши дупою, бо я саме дійшов до найцікавішого.

І Бобер думає: «Трусики з отвором у промежині». Дідько, сьогодні та сама дивна вібрація, це відчуття якесь особливо сильне. Напевне, це щось на зразок барометра.

Знизивши голос, Джордж веде далі:

— Так от, коли я задер їй спідницю...

— Я знаю, на ній були трусики з отвором у промежині, — перебиває Бобер. Він помічає вираз здивування — майже отеріння — в очах Джорджа, але не звертає на це уваги. — Аж вмираю, так хочу послухати про це.

Він виходить, іде до чоловічого туалету з його жовто-рожевим смородом сечі й дезінфекторів, проходить повз нього, повз жіночий туалет, проминає двері з табличкою «СЛУЖБОВИЙ ВХІД» і виходить у провулок. Небо над головою біле, дощове, але повітря чисте й приємне. Таке приємне. Він глибоко вдихає і знову думає: «Не скакати, не грати». Губ його торкається усмішка.

Бобер прогулюється хвилин десять, просто жуючи зубочистки й провітрюючи голову. Якоїсь миті, точно вже не пригадати коли, він викидає косячок, який лежав у його кишені. Потім телефонує з автомата до крамниці Джо Смоука на Монумент-сквер. Він чекав почути автовідповідач — Генрі ще мав бути на заняттях, — але слухавку на другому кінці знімає сам Генрі.

— Здоров, старий, як життя? — питає Бобер.

— Та ну, — відповідає Генрі. — День інший, лайно те саме. А сам як, Бобре?

Бобер заплющує очі. На якусь мить знову все гаразд, принаймні настільки, наскільки це можливо в такому довбаному світі.

— Так само, приятелю, — відповідає він. — Десь так само.

1993: Піт допомагає гамі в біглі

Піт сидить за робочим столом біля виставкового залу «Макдональд Моторс» у Бريدжтоні і крутить у пальцях ланцюжок від ключів. Брелок на ньому складається з чотирьох вкритих емаллю літер: NASA.

Мрії старіють швидше, ніж мрійники, цю істину Піт відкрив для себе з роками. Однак помирають вони нерідко на диво болісною смертю, волаючи тихими жалюгідними голосками десь на околицях мозку. Багато часу минуло відтоді, як Піт спав у кімнаті, обклеєній світлинами космічних кораблів «Аполлон» і «Сатурн», астронавтів, виходів у відкритий космос, космічних апаратів, що спускаються з кожухами, закопченими та оплавленими надзвичайним розжарюванням, яке виникає під час входження в атмосферу, місяцеходів і «Вояджерів». Була там і ще одна фотографія: світляний диск над федеральною автострадою 80 і люди, які стоять на дорозі й дивляться на нього, прикриваючи очі руками від світла. На фотографії був і підпис: «ЦЕЙ ОБ'ЄКТ, СФОТОГРАФОВАНИЙ ПОБЛИЗУ МІСТА АРВАДА, ШТАТ КОЛОРАДО, У 1971 РОЦІ, ДОСІ ЛИШАЄТЬСЯ НЕПІЗНАНИМ. ЦЕ СПРАВЖНІЙ НЛО».

Давно це було.

І все ж половину двотижневої відпустки він провів у столиці, Вашингтоні, де щодня ходив до Смітсонівського національного музею авіації та космонавтики і тинявся там серед експонатів зі здивованою усмішкою на обличчі. І більшу частину цього часу він дивився на місячні камені, думаючи: «Ці камені потрапили сюди з місця, де небо завжди чорне, а тиша вічна. Ніл Армстронг і Базз Олдрін узяли двадцять кілограмів іншого світу, і ось вони тут».

А він тут, сидить за робочим столом, не продавши за день жодної машини (люди не люблять купувати машини, коли йде дощ, а в тій частині світу, де мешкає Піт, мрячить зі світанку), крутячи ланцюжок із брелоком NASA і поглядаючи на годинник. Після полудня час тягнеться повільно, а ближче до п'ятої так і зовсім починає повзти, мов черепаха. О п'ятій настане час

ЧАСТИНА 1

РАК

Чи знаєш, що тремтіння нас тримає?
Як близько те, що впало й не знайти.
Прокинувшись у сон, не поспішаю.
Учуся по дорозі до мети.

Теодор Рьотке

Розділ 1

Маккарті

1

Джонсі мало не пристрелив мужика, коли той вийшов із заростей. Як саме «мало не»? Один фунт тиску на спусковий гачок «гаранда»¹. Можливо, лише півфунта. Згодом, розбурханий ясністю, яка іноді вшановує своєю присутністю охоплений жахом розум, він пошкодував, що не вистрілив до того, як побачив помаранчеву шапку і помаранчевий сигнальний жилет. Вбивство Річарда Маккарті нікому б не зашкодило, але могло допомогти. Вбивство Маккарті могло врятувати їх усіх.

2

Піт і Генрі поїхали до «Госселіна», найближчого магазину, заpastися хлібом, консервованими продуктами та пивом (пивом — обов'язково). На найближчі два дні продуктів було більш ніж досить, але по радію передали, що може піти сніг. Генрі вже підстрелив здобич — чималу оленицю, — і в Джонсі склалося враження, що Піта набагато більше хвилює запас пива, ніж власне полювання. Полювання для Піта Мура було хобі, а пиво —

---

¹ «M1 Garand» — американська самозарядна рушниця.

релігією. Бобер теж пішов до лісу, але Джонсі не чув пострілів у радіусі найближчих п'яти миль, тому гадав, що Бобер, як і він, швидше за все, сидить десь у засідці.

Ярдів за сімдесят¹ від табору в кроні клена було облаштовано поміст, там і сидів Джонсі, попиваючи каву та читаючи детектив Роберта Паркера, коли почув, що наближається якийсь шум. Книжку й термос він одразу ж відклав. У минулі роки він міг розхлюпати каву від хвилювання, але не цього разу. Цього разу він навіть витратив кілька секунд на те, щоб закрутити яскраво-червону кришку термоса.

Вони вчотирьох приїздили сюди на полювання в перший тиждень листопада вже майже чверть століття, якщо враховувати ті роки, коли їх возив батько Бобра, і у Джонсі досі ніколи не виникало бажання забратися на поміст. У його друзів теж, бо там і повернутися ніде. Цього року Джонсі вирішив його випробувати. Решта думали, що знають причину, але вони знали тільки половину її.

У середині березня 2001 року Джонсі збила машина, коли він переходив вулицю в Кембриджі, недалеко від коледжу Джона Джея, де викладав. Тоді в нього було пошкоджено череп, зламано два ребра і роздроблено стегнову кістку — її замінили якоюсь химерною штукаю з тефлону й металу. За кермом машини, яка збила Джонсі, сидів професор історії університету Бостона, який вийшов на пенсію і, за словами його адвоката, перебував на ранній стадії хвороби Альцгеймера, тож заслуговував радше на співчуття, ніж на покарання. «Як же часто буває, — думав Джонсі, — що, коли пил осідає, з'ясовується, що звинувачувати й нікого». А навіть якщо знайти винного, яка від цього користь? Усе одно доводиться жити з тим, що в тебе залишилось, і втішатися тим, що могло бути й гірше, як казали йому люди щодня (поки те, що трапилося з ним, не вивітрилося в них із голови).

А й справді могло. Череп у нього був міцним, і тріщина затяглася. Пам'ять його не зберегла подій останньої години, що передувала нещасному випадку біля Гарвард-сквер, але щодо решти

---

¹ 70 ярдів ≈ 64 м.

його розум працював, як годинник. Ребра зрослися за місяць. Найгірше було зі стегном, але Джонсі зліз із милиць уже до жовтня, і тепер кульгавість ставала помітною лише під кінець дня.

Піт, Генрі та Бобер вважали, що якраз стегно, і тільки воно, змусило Джонсі віддати перевагу сидінню на дереві, а не вогким холодним заростям, і стегно дійсно відіграло свою роль, та були й інші причини. Він не став їм розповідати, що полювання на оленів тепер його практично не цікавило. Вони були б у відчаї. Чорт, та Джонсі й самому було від того ніяково. Але що поробиш, у його житті з'явилося щось нове, про існування чого Джонсі навіть не підозрював до того, як розчохла «гаранд» одинадцятого листопада, коли вони приїхали сюди. Ні, сама ідея полювання не викликала в нього відрази, зовсім ні, просто він перестав відчувати колишній ентузіазм. Смерть пройшла за дюйм від нього того сонячного березневого дня, і в Джонсі не було бажання кликати її назад, нехай навіть він сам її ніс, а не був жертвою.

3

Хай як дивно, перебувати в таборі йому подобалося, наче колись, а в деякому розумінні навіть і більше. Особливо — нічні бесіди: про книжки, про політику, про свої дитячі витівки, про плани на майбутнє. Їм усім іще не було сорока, ще можна було будувати плани на майбутнє, багато планів, і старі невидимі нитки, що зв'язували їх, іще не провисли.

Вони теж були гарні, ті години на помості, коли він залишався сам. Він брав із собою спальний мішок, у який ховався по пояс, коли замерзав, книжку і плеєр. Першого ж дня він перестав слухати плеєр, виявивши, що йому більше до вподоби музика лісу: шовковий шелест вітру в соснах, перегук ворон. Трохи почитавши, він пив каву, потім знову трохи читав, іноді вибирався зі спального мішка (червоного, як стоп-сигнал) і відливав з краю платформи. Він був головою великої родини, мав велике коло знайомих серед колег. Він був товариською людиною, отримував задоволення від усіх видів стосунків як з родичами, так і з колегами (і зі студентами, звичайно ж, не можна

забувати ще й про нескінченний потік студентів) і вміло поєднував їх. Лише тут, нагорі, він усвідомив, що принади тиші все ще існують, все ще потужні. Це було як зустріти старого друга після довгої розлуки.

— Ти впевнений, що хочеш туди лізти, друже? — запитав у нього вчора вранці Генрі. — У разі чого можеш іти зі мною. Обіцяю не перевантажувати твою ногу.

— Слухай, відчепись від нього, — вставив Пітер. — Йому там подобається. Правда, малий Джонсі?

— Більш-менш, — буркнув він, не бажаючи розкривати душу, наприклад розповідати, як сильно йому це *подобається* насправді. Про деякі речі краще не розповідати навіть найближчим друзям. Але іноді найближчі друзі самі про все дізнаються.

— Ось що я тобі скажу, — подав голос Бобер, беручи олівець і починаючи його покусувати — його найстаріша і найсимпатичніша звичка, яка з'явилась у нього ще в першому класі. — Мені подобається повертатись і бачити, що ти сидиш там, ніби якийсь... корабельний далекогляд, у воронячому гнізді з книжок про сраного Горнбловера. Ніби на варті.

— Підняти вітрила! — крикнув Джонсі, і всі розсміялись, але Джонсі знав, що має на увазі Бобер. Він це відчував. На варті. Думає про щось своє і спостерігає, чи не з'являться кораблі, акули або щось таке. Стегну боліло, коли доводилося спускатись, важезний рюкзак на спині тягнув униз, і на дерев'яних сходах, прибитих до стовбура клена, він почувався незграбним телепнем, але то все дурниці. Насправді навіть добре. Часи змінюються, але лише дурень вважає, що вони змінюються тільки на гірше.

Ось про що він тоді думав.

4

Почувши шелест гілок, що розсувались, і тихе клацання зламанної гілки — в його уявленні ці звуки міг видавати тільки олень, наближаючись, — Джонсі згадав батькові слова: «Не можна змусити себе бути щасливчиком». Ліндсі Джонс прожив життя невдахи й видав лише декілька висловів, гідних того, аби збе-

регти їх у пам'яті, але це один із них, і щойно він отримав підтвердження: після прийняття рішення покінчити з полюванням на оленів минуло лише декілька днів, а олень сам прийшов до мисливця. До того ж, судячи зі звуку, великий, найімовірніше самець, можливо, навіть з людину на зріст.

Про те, що це й може бути людина, у Джонсі навіть думки не виникало. У цій глушині, за п'ятдесят миль від Рейнджлі, де до найближчого мисливського табору дві години дороги? Найближча асфальтована дорога, та, яка вела до крамниці Госселіна («ПИВО БЕЗ АКЦИЗУ, ЛОТЕРЕЯ БЕЗ ОБМАНУ»), проходила миль десь за шістнадцять, а то й більше.

«Що ж, — подумав він, — жодних обітниць або зарікань я собі не давав».

Авжеж, обітниць він не давав. Наступного листопада він приїде сюди з «ніконом» замість «ґаранда», тільки поки ще не наступний рік і під рукою в нього лежить рушниця. У зуби дарованому небесами оленю заглядати він не збирався.

Джонсі загвинтив червону кришечку на термосі з кавою і відставив його вбік. Потім стягнув спальний мішок з нижньої частини тіла, як велику товсту шкарпетку (сховившись від болю в затерплого стегні), і взяв рушницю. Не треба було заряджати патрон, видаючи гучний звук, що відлякав би оленя. Звичка — друга натура, «ґаранд» був готовий до стрільби, достатньо зняти з запобіжника. Це він і зробив, коли міцно став на ноги. Колишнього збудження Джонсі не відчув, але відгомін його лишився: серце закалатало швидше, і це було приємно. Після нещасного випадку він радів подібним проявам, ніби тепер його стало двоє: колишній Джонсі, яким він був до того, як його збила машина, і втомлена постаріла людина, яка прокинулася в Массачусетській лікарні... Якщо цей тягучий, наркотичний напівсон-напівдійсність можна назвати пробудженням. Він досі іноді чує голос — хтозна чий, але точно не його, — що вигукує: «Будь ласка, припиніть, я цього не витримаю, зробіть укол, де Марсі, я хочу до Марсі». Подумки він називав цей голос голосом смерті — смерть випустила його на дорозі і з'явилася в лікарні, щоб закінчити свою справу, набувши подобу чоловіка,

який зазнавав нестерпного болю (хоча, може, це була жінка — важко сказати), людини, яка кликала Марсі, але насправді мала на увазі Джонсі.

Ця думка минула — усі химерні думки, які приходили йому в голову в лікарні, рано чи пізно минали, — але осад від неї лишився. З'явилась обережність. Він не пам'ятав, як Генрі телефонував йому і просив бути надзвичайно обережним деякий час (а сам Генрі про це не нагадував), але відтоді Джонсі став берегтися. Він був обережний. Адже смерть могла причаїтися десь поруч, і хто знає, коли вона назве твоє ім'я.

Але минуле залишилося в минулому. Він вижив після близького знайомства зі смертю, і сьогодні вранці тут ніхто не повинен був померти, крім оленя (самця, сподівався він), який пішов не в той бік.

Шелест гілок і хрускіт хмизу наближалися з південного заходу, і це означало, що йому не доведеться стріляти з-за стовбура клена — добре, — до того ж він виявився з навітряного боку. Мало того, майже все листя клена опало, і крізь переплетення гілок йому відкривався чудовий, якщо не сказати ідеальний, вид у потрібному напрямку. Джонсі підняв «гаранд», уместив торець приклада в заглибину плеча і приготувався вполювати собі тему для майбутніх розмов.

Що врятувало Маккарті — принаймні тимчасово, — то це розчарування Джонсі в полюванні. А ось мало не згубило явище, яке Джордж Кілрой, друг його батька, називав очною гарячкою. Очна гарячка, заявляв Кілрой, є формою мисливської гарячки і, можливо, другою за частотою причиною нещасних випадків на полюванні. «Перша — це пияцтво, — додавав Джордж Кілрой, який, подібно до батька Джонсі, в цьому питанні тямив. — Перша — це завжди пияцтво».

Кілрой казав, що жертви очної гарячки бувають вражені, коли, отямившись, дізнаються, що підстрілили стовп огорожі, проїжджу машину, стіну клуні або власного супутника (у багатьох випадках супутником виявляється дружина, брат або дитина). «Але я ж бачив звіра», — заперечують вони, і майже всі вони, якщо вірити Кілрою, могли б успішно пройти перевірку

Зміст

Спочатку — новини.....	7
ДІЛТС.....	12
<i>Частина 1. Рак</i>	43
<i>Частина 2. Сірі чоловічки</i>	213
<i>Частина 3. Квеббін</i>	459
<i>Епілог. День праці</i>	655
Авторська нотатка.....	665
Авторські права.....	667

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Ловець снів
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Р. А. Ставицький*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 01.02.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 35,28.
Наклад 14 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

1. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
2. Артемівськ, вул. Радянська, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (06271) 44-90-99
3. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колішній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
4. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
5. Бердянськ, просп. Леніна, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
6. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
7. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
8. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
9. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
10. Дніпропетровськ, просп. Карла Маркса, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
11. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
12. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
13. Запоріжжя, просп. Леніна, 58, (06187) 787-63-86
14. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
15. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
16. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
17. Ізюм, пл. Радянська, 7, (05743) 3-14-72
18. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
19. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
20. Київ, вул. Райдунка, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
21. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
22. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
23. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
24. Київ, вул. Популярна, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
25. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
26. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
27. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
28. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
29. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
30. Кременчук, вул. Леніна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
31. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
32. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
33. Лисичанськ, просп. Леніна, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
34. Луцьк, вул. Рівненська, 48 (ТЦ «Фокстрот», 1-й поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
41. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
42. Нікополь, просп. Трубників, 14 (ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
43. Нова Каховка, вул. Паризької комуни, буд. 13, ТЦ «Центральний» (колишній «Дитячий світ»), 2-й поверх, (05549) 7-96-51
44. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
45. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
46. Одеса, вул. Краснова, 17 (пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
47. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
48. Павлоград, вул. Карла Маркса, 84-А, (057) 752-65-92
49. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
50. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
51. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
52. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
53. Слов'янськ, пл. Жовтневої революції, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
54. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
55. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Новус», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
56. Ужгород, пл. Кирила та Мефодія, 3 (універмаг «Україна», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
57. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
58. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
59. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
60. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
61. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
62. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
63. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
64. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
65. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
66. Шостка, вул. Карла Маркса, 24, (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

СТІВЕН КІНГ

Мізері

Ярмарок нічних жахів

Кладовище домашніх тварин

Чотири сезони

Містер Мерседес

Що впало, те пропало

Зона покриття

Країна розваг

Сяйво

Доктор Сон

Відродження

Воно

11/22/63

Під куполом

Цикл «Темна вежа»

Шукач: Темна вежа I

Крізь час: Темна вежа II

Загублена земля: Темна вежа III

Чаклун та сфера: Темна вежа IV

Вітер у замкову шпарину: Темна вежа IV (продовження)

Вовки Кальї: Темна вежа V

Пісня Сюзанни: Темна Вежа VI

Темна вежа: Темна вежа VII